

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2023, sp. zn. 33 Cdo 2919/2022, ECLI:CZ:NS:2023:33.CDO.2919.2022.1

Číslo: 30/2024

Právní věta:

O spotřebitelský úvěr jde vždy, je-li věřitelem ze smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, poskytovatel (ten, kdo jako podnikatel spotřebitelský úvěr poskytuje). Stejně tak jde o spotřebitelský úvěr, jestliže v procesu úvěrování spotřebitele vystupuje jako prostředník zprostředkovatel (ten, kdo jako podnikatel spotřebitelský úvěr zprostředkovává), i když věřitelem ze smlouvy, ve které se tento úvěr sjednává, není poskytovatel ve výše uvedeném smyslu.

Absence příslušného oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů nemá sama o sobě vliv na povahu či platnost smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.03.2023

Spisová značka: 33 Cdo 2919/2022

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Smlouva spotřebitelská

Předpisy: § 2 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. ve znění do 30. 6. 2017

§ 2390 o. z.

§ 3 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. ve znění do 30. 6. 2017

§ 5 odst. 2 o. z.

§ 7 zákona č. 257/2016 Sb. ve znění do 30. 6. 2017

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2022, sp. zn. 38 Co 109/2021, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou domáhá vrácení zápůjčky.
2. Krajský soud v Brně (dále jen „odvolací soud“) potvrdil rozsudek ze dne 10. 9. 2020, č. j. 4 C

257/2019-133, kterým Okresní soud v Hodoníně (dále jen „soud prvního stupně“) uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 900 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 900 000 Kč od 14. 1. 2020 do zaplacení a rozhodl o náhradě nákladů řízení; současně rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

3. Odvolací soud vyšel ze zjištění soudu prvního stupně, že žalobce (zapůjčitel) a žalovaný (vydlužitel) uzavřeli dne 27. 4. 2017 smlouvu o zápůjčce částky 900 000 Kč. Podle smlouvy byla částka 400 000 Kč poskytnuta bezhotovostním převodem přímo na účet soudního exekutora, částky 150 000 Kč, 250 000 Kč a 100 000 Kč představující provize za sjednání a poskytnutí zápůjčky pak byly poukázány přímo na označené účty osob, které se na sjednání zápůjčky podílely (R. m. o. s.r.o., V. C. a.s. a T. B.). Žalovaný se zavázal zápůjčku vrátit do 26. 8. 2017, byl sjednán úrok ve výši 5 % měsíčně, smlouva obsahovala ujednání o smluvní pokutě a byla zjištěna zástavním právem k nemovitostem.

4. Odvolací soud nepřisvědčil závěru soudu prvního stupně, který smlouvu o zápůjčce posoudil jako smlouvu o spotřebitelském úvěru, neboť žalobce není osobou oprávněnou poskytovat spotřebitelský úvěr (§ 7 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru). Odmítl rovněž námitku žalovaného, že ujednání o úroku a o poskytnutí částky 900 000 Kč jsou vzhledem k okolnostem a způsobu sjednání smlouvy neplatná pro rozpor se zákonem a s dobrými mravy, neboť zneužití tísně či nezkušenosti žalovaného z ničeho nevyplývá. Nepodstatným pro právní posouzení věci shledal to, zda byl žalovaný povinen platit provizi či odměnu za poskytnutí finančních prostředků, případně to, jak došlo ke vzniku původního dluhu žalovaného a k jeho nucenému vymáhání, což vedlo k uzavření smlouvy. Uplatněný nárok na vrácení zápůjčky shledal důvodným.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný (dále též „dovolatel“) dovolání, jehož přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. spatřuje v tom, že napadený rozsudek odvolacího soudu závisí na vyřešení otázek hmotného nebo procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu a na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Má za to, že:

1) Soudy obou stupňů se odchýlily od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu v otázce, „zda je soud povinen posoudit rozpor právního jednání s dobrými mravy“.

2) V rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena otázka, „zda aplikace ZSÚ (zákona o spotřebitelském úvěru) jako celku a § 87 ZSÚ, dopadá na vztah ze smlouvy o zápůjčce mezi dvěma fyzickými osobami, kdy zapůjčitel nedisponuje oprávněním poskytovat spotřebitelský úvěr dle § 7 ZSÚ a je podnikatelem a vydlužitel spotřebitelem (jedná mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem)“.

3) Dále se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu v otázce, „dospěje-li odvolací soud k odlišnému právnímu názoru oproti soudu prvního stupně, zda má s tímto odlišným právním názorem (v souladu se zásadou předvídatelnosti postupu soudu a jeho rozhodnutí) účastníky seznámit (i kdyby jeho aplikace z hlediska skutkového stavu nevyžadovala doplňování nových skutečností a důkazů) a dát jim tak možnost se k takovému právnímu názoru vyjádřit“.

4) Soudy obou stupňů se odchýlily od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu v otázce tzv. „opomenutých důkazů“, tj. důkazů, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, jimiž se soud podle zásady volného hodnocení důkazů nezabýval, spočívá-li opomenutí v tom, že soud

důkazy provede, ale nehodnotí je a jejich neprovedení neodůvodní.

5) A konečně se soudy obou stupňů odchýlily od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce, „zda nastane koncentrace řízení dle § 118b OSŘ (občanského soudního řádu) při poskytnutí dodatečné lhůty účastníkovi řízení na označení a předložení označených důkazních prostředků, přičemž lhůta počne běžet od okamžiku, kdy účastníkovi řízení bude doručeno ze strany soudu doplnění skutkového tvrzení a označení důkazů podané protistranou a když soud reálně poskytnutou lhůtu neposkytne z důvodu doručení doplnění skutkového tvrzení a označení důkazů podané protistranou až na jednání soudu, přičemž na tomto jednání ve věci meritorně rozhodne, čímž dojde ke zvýhodnění jedné strany“.

6. Žalobce se k dovolání nevyjádřil.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

8. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

9. Podle § 241a odst. 1 o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

10. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (srov. § 239 o. s. ř.).

11. Přípustnost dovolání nezakládá výtka, že se soudy obou stupňů nezabývaly jeho námitkou o rozpor smlouvy s dobrými mravy. Kromě toho, že žalovaný rozpor s dobrými mravy namítal ve vztahu k ujednání o úroku, který však předmětem řízení v projednávané věci nebyl (žalobce v této části vzal žalobu zpět), a odvolací soud tudíž neměl důvod se touto námitkou zabývat, z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalovaný zneužití jeho tísně či nezkušenosti při uzavření smlouvy netvrdil a z provedeného dokazování ani nevyplývalo.

12. Otázkami 3 až 5, jejichž prostřednictvím vznáší výhrady vůči postupu soudů (že došlo k porušení pravidel zákonné koncentrace řízení, že se odvolací soud nevypořádal s návrhem žalovaného na provedení důkazů v odvolacím řízení, že soud prvního stupně nehodnotil provedené důkazy, neboť je nepovažoval pro posouzení věci za podstatné), dovolatel nenapadá žádný právní závěr odvolacího soudu vyplývající z hmotného či procesního práva, na němž je napadené rozhodnutí založeno, nýbrž mu vytýká, že řízení zatížil vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nejde totiž o otázku správnosti či nesprávnosti právního posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. (tj. o otázku, na jejímž vyřešení napadené rozhodnutí záviselo), nýbrž o otázky případné existence či neexistence vad řízení ve smyslu § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. [23 Cdo 2758/2013](#), ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. [30 Cdo 185/2014](#), a ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. [30 Cdo 2266/2014](#)). K vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a), b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci – je-li jimi řízení skutečně postiženo – přihlíží dovolací soud pouze v případě, jedná-li se o dovolání přípustné (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.), musí se však jednat o

takové vady, jejichž povaha se musela promítnout do věcné správnosti rozhodnutí v tom směru, že bylo rozhodnuto zákonu neodpovídajícím způsobem. Dovolatel oběma nalézacím soudům vytýká pochybení v jejich postupu, aniž vyložil, v čem se měla promítnout do věcné správnosti rozsudku. Nadto z protokolu o jednání před odvolacím soudem ze dne 16. 6. 2021 (č. l. 225 spisu) se podává, že právní zástupce žalovaného žádné návrhy na provedení důkazů při odvolacím jednání neuplatnil.

13. Otázka, zda smlouva uzavřená mezi účastníky podléhá právní úpravě zákona o spotřebitelském úvěru, zakládá přípustnost dovolání, protože jde o otázku dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu a v daných skutkových poměrech neřešenou. Její řešení může mít dopad na posouzení uplatněného nároku z pohledu důsledků plynoucích z neplatnosti smlouvy pro rozpor s § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, a to vzhledem k námitce žalovaného týkající se přiměřenosti doby vrácení poskytnuté jistiny jeho možnostem (§ 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru).

IV. Důvodnost dovolání

14. Nesprávným právním posouzením věci je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. jestliže ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry. Právní posouzení je rovněž nesprávné, není-li úplné, tj. učinil-li soud právní závěr, aniž při jeho utváření zohlednil všechny relevantní skutečnosti.

15. Právní vztah mezi účastníky vychází ze smlouvy uzavřené dne 27. 4. 2017, tudíž pro právní posouzení věci je rozhodné znění právní úpravy k uvedenému datu.

16. Podle § 2390 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění (dále jen „o. z.“), přenechá-li zapůjčitel vydlužiteli zastupitelnou věc tak, aby ji užil podle libosti a po čase vrátil věc stejného druhu, vznikne smlouva o zápůjčce.

Podle § 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, v rozhodném znění (dále jen jako „zákon o spotřebitelském úvěru“), tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie, zároveň navazuje na přímo použitelný předpis Evropské unie a upravuje a) činnost některých osob oprávněných poskytovat a zprostředkovávat spotřebitelský úvěr, včetně činnosti těchto osob v zahraničí, b) práva a povinnosti při poskytování a zprostředkování spotřebitelského úvěru, c) působnost správních orgánů v oblasti poskytování a zprostředkovávání spotřebitelského úvěru.

17. Podle § 2 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru spotřebitelským úvěrem je odložená platba, peněžitá zápůjčka, úvěr nebo obdobná finanční služba poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli.

18. Podle § 3 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru pro účely tohoto zákona se rozumí

a) poskytováním spotřebitelského úvěru

1. nabízení možnosti sjednat spotřebitelský úvěr vlastním jménem a na vlastní účet,
2. předkládání návrhu na sjednání spotřebitelského úvěru vlastním jménem a na vlastní účet,
3. provádění přípravných prací směřujících vlastním jménem a na vlastní účet ke sjednání spotřebitelského úvěru, včetně poskytování doporučení vedoucího ke sjednání spotřebitelského úvěru,

4. sjednávání spotřebitelského úvěru vlastním jménem a na vlastní účet, nebo
5. výkon práv a plnění povinností ze smlouvy o spotřebitelském úvěru osobou, která spotřebitelský úvěr se spotřebitelem sjednala,

b) zprostředkováním spotřebitelského úvěru

1. nabízení možnosti sjednat spotřebitelský úvěr jménem a na účet poskytovatele, nebo jménem a na účet spotřebitele,
2. předkládání návrhů na sjednání spotřebitelského úvěru jménem a na účet poskytovatele, nebo jménem a na účet spotřebitele,
3. provádění přípravných prací směřujících ke sjednání spotřebitelského úvěru jménem a na účet poskytovatele nebo jménem a na účet spotřebitele, včetně poskytování doporučení vedoucího ke sjednání spotřebitelského úvěru,
4. sjednávání spotřebitelského úvěru jménem a na účet poskytovatele, nebo jménem a na účet spotřebitele, nebo
5. výkon práv a plnění povinností ze smlouvy o zprostředkování spotřebitelského úvěru osobou, která smlouvu o zprostředkování spotřebitelského úvěru se spotřebitelem uzavřela,

c) posouzením úvěruschopnosti spotřebitele posouzení jeho schopnosti splácet spotřebitelský úvěr,

d) poskytovatelem ten, kdo jako podnikatel poskytuje spotřebitelský úvěr,

e) zprostředkovatelem ten, kdo jako podnikatel zprostředkovává spotřebitelský úvěr,

(...)

19. Podle § 7 zákona o spotřebitelském úvěru poskytovat spotřebitelský úvěr jako podnikatel je oprávněna pouze

- a) banka, zahraniční banka a zahraniční finanční instituce za podmínek stanovených zákonem upravujícím činnost bank,
- b) spořitelní a úvěrní družstvo za podmínek stanovených zákonem upravujícím činnost spořitelních a úvěrních družstev,
- c) platební instituce a zahraniční platební instituce za podmínek stanovených zákonem upravujícím platební styk,
- d) poskytovatel platebních služeb malého rozsahu za podmínek stanovených zákonem upravujícím platební styk,
- e) instituce elektronických peněz a zahraniční instituce elektronických peněz za podmínek stanovených zákonem upravujícím platební styk,
- f) vydavatel elektronických peněz malého rozsahu za podmínek stanovených zákonem upravujícím platební styk a

g) nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru (§ 9) za podmínek stanovených tímto zákonem.

20. Podle § 5 odst. 2 o. z. proti vůli dotčené strany nelze zpochybnit povahu nebo platnost právního jednání jen proto, že jednal ten, kdo nemá ke své činnosti potřebné oprávnění, nebo komu je činnost zakázána.

21. Odvolací soud vycházel ze zjištění soudu prvního stupně, že zapůjčené peněžní prostředky ve výši 150 000 Kč, 250 000 Kč a 100 000 Kč představovaly provize za sjednání a poskytnutí zápůjčky osobám, které se na sjednání zápůjčky podílely a s nimiž žalovaný za tím účelem uzavřel smlouvy (R. m. o. s.r.o., V. C. a.s. a T. B.), a že žalobce (osoba zapsaná v živnostenském rejstříku) obdobným způsobem poskytoval finanční prostředky opakovaně a za účelem dosažení zisku (viz odstavec 14 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně).

22. Odvolací soud vyloučil působnost zákona o spotřebitelském úvěru na projednávanou věc proto, že žalobce nelze považovat za osobu oprávněnou poskytovat spotřebitelský úvěr podle § 7 zákona o spotřebitelském úvěru.

23. Tomuto závěru nelze přisvědčit.

24. Zákon o spotřebitelském úvěru zapracovává směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. 2. 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení. Předmětem úpravy je (i) činnost některých osob oprávněných poskytovat a zprostředkovávat spotřebitelský úvěr (včetně činnosti těchto osob v zahraničí), (ii) práva a povinnosti při poskytování a zprostředkování spotřebitelského úvěru a (iii) působnost správních orgánů v oblasti poskytování a zprostředkování spotřebitelského úvěru (viz § 1 zákona).

25. Smlouva o spotřebitelském úvěru není samostatným smluvním typem, ze znění § 2 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru vyplývá, že základními definičními složkami pojmu spotřebitelský úvěr jsou (i) financování (aktivní či pasivní formou), (ii) jeho poskytování či zprostředkování a (iii) spotřebitel.

26. Naplnění uvedených definičních znaků znamená posoudit, zda se jedná o finanční službu (úvěr, peněžita zápůjčka, odklad platby a podobně) a zda je tato (finanční) služba spotřebiteli „poskytnuta nebo zprostředkována“. Pojmy „poskytování“ a „zprostředkování“ spotřebitelského úvěru zákon blíže definuje v § 3 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru (viz výše).

27. V rozsudku ze dne 21. 9. 2007, č. j. [5 Afs 148/2006-50](#), uveřejněném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 12/2007, Nejvyšší správní soud uvedl, že k podnikání je způsobilý pouze podnikatel ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen jako „obch. zák.“). Na ty, kdo status podnikatele nemají (nedisponují potřebným oprávněním), pamatuje § 3a obch. zák. a obchodní zákoník se na ně zásadně nevztahuje. Uvedené ustanovení vychází z principu, že nelze činit rozdíl mezi osobami podnikajícími oprávněně a neoprávněně co do obligačních následků jejich úkonů. Stejně např. pro posouzení odpovědnosti za škodu není rozhodující, zda provozovatel má činnost, při jejímž uskutečňování ke škodě došlo, tuto zapsanou v obchodním rejstříku či nikoli. Kdo však podniká bez příslušného živnostenského nebo jiného veřejnoprávního oprávnění, porušuje tím veřejné právo, není tím však zbaven schopnosti uzavírat smlouvy, tedy obchodovat. Oba aspekty, tj. veřejnoprávní a soukromoprávní, je třeba odlišovat. Absence příslušného oprávnění k podnikání ve sféře soukromého práva nemá vliv na platnost soukromoprávního úkonu (nyní jednání).

28. Jde-li o úpravu v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku (dále opět jen „o. z.“), v definičním

vymezení podnikatele se odráží dřívější právní úprava obsažená v § 2 obch. zák. V novém pojetí podnikatele však byla opuštěna dřívější podmínka, podle níž je podnikatelem osoba nadaná podnikatelským oprávněním. Podnikatel je tudíž v rámci obecné definice vymezen podle reálné činnosti, nikoliv podle toho, zda má veřejnoprávní oprávnění k podnikání, či nikoliv (srov. Pelikánová, Pelikán In: Švestka, Dvořák, Fiala a kol. 2020 s. 866). Pokud osoba vykonává výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem, tedy činnost, která vykazuje charakteristické znaky podnikatele, ač tuto činnost vykonává neoprávněně (tedy chybí jí příslušné živnostenské nebo jiné oprávnění), považuje se za podnikatele (Lasák, Jan. § 420 [Pojem podnikatele]. In: Lavický, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1318, marg. č. 2.).

29. Na dřívější úpravu § 3a obch. zák., u níž se absence oprávnění či existence zákazu vztahovala pouze k podnikání, navazuje širší úprava § 5 odst. 2 o. z., která brání tomu, aby s absencí veřejnoprávního oprávnění byl spojován závěr o neplatnosti právního jednání bez toho, že by se ho dovolala dotčená strana, nikoliv ten, kdo veřejnoprávní povinnost porušil.

30. Právní závěr odvolacího soudu, že poskytne-li zápůjčku osoba bez příslušného oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů, nejde o spotřebitelský úvěr a úprava zákona o spotřebitelském úvěru „se na věc nevztahuje“, je v rozporu s § 5 odst. 2 o. z., který stanoví, že proti vůli dotčené strany nelze zpochybnit povahu nebo platnost právního jednání jen proto, že jednal ten, kdo nemá ke své činnosti potřebné oprávnění, nebo komu je činnost zakázána.

31. Tomu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu o spotřebitelském úvěru, podle níž „...Definice poskytovatele (v současné právní úpravě „věřitel“) je transpoziční, avšak je vázána na definici pojmu poskytování. Pojem je nastaven tak, aby zahrnul všechny osoby, které fakticky činnost vykonávají, bez ohledu na to, zda mají příslušné oprávnění či nikoli.“ (důvodová zpráva k § 3 zákona).

32. Nad výše uvedené – podle dikce § 2 zákona o spotřebitelském úvěru o spotřebitelský úvěr půjde nejen v případě poskytnutí finanční služby spotřebiteli, ale i v případě jejího zprostředkování spotřebiteli. Je tomu tak proto, že „(dalším) prvkem definice spotřebitelského úvěru je jeho poskytnutí nebo zprostředkování spotřebiteli poskytovatelem nebo zprostředkovatelem. To znamená, že se jedná o spotřebitelský úvěr vždy, pokud je věřitelem ze smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, poskytovatel. Stejně tak se jedná o spotřebitelský úvěr, pokud v procesu úvěrování spotřebitele vystupuje jako prostředník zprostředkovatel. V takovém případě jde o spotřebitelský úvěr, i když věřitelem ze smlouvy, ve které se tento úvěr sjednává, není poskytovatel (ve výše uvedeném smyslu).“ (viz důvodová zpráva k § 2 zákona o spotřebitelském úvěru).

33. Z posledně řečeného vyplývá nesprávnost (dílčího) závěru odvolacího soudu, že pro právní posouzení věci (konkrétně otázky, zda jde o spotřebitelský úvěr) není významné, zda a jaké smlouvy žalovaný uzavřel s osobami, které se na sjednání zápůjčky podílely.

34. Dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. byl proto uplatněn opodstatněně.

35. Z výše vyložených důvodů dovolací soud rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

36. Právní názor dovolacího soudu je závazný (§ 243g odst. 1 věta první o. s. ř.).

37. Nejvyšší soud již samostatně nerozhodoval o žádosti žalovaného na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí za situace, kdy přikročil k rozhodnutí o samotném dovolání.